

Derde Hospice Lansingerland Dictee

Auteur: Francisca Jonker

Een van de bekendste en geliefdste dichters van het Nederlands-Vlaamse taalgebied is de aanvankelijk pathologisch verlegen Annie M.G. Schmidt die van jongs af aan doordeesemd raakte met de tale Kanaäns, wat een onvergelykelyk oeuvre heeft opgeleverd dat hier niet geüpgraded hoeft te worden.

Haar ernstige myopie gecombineerd met een dominante moeder, die voortdurend de sociale discrepantie tussen het domineesgezin en de dorpsbewoners accentueerde, leidde tot een eenzame jeugd en een vilein minderwaardigheidscomplex. Als bibliothecaresse in oorlogstijd was Annie niet beducht voor represailles en fourneerde ze in groten getale identiteitsbewijzen voor de illegaliteit, die ze bij het uitlenen achteroverdrukte.

In het laatste jaar van de Tweede Wereldoorlog waren de landouwen van Walcheren vanwege de opmars van de geallieerden geïnundeerd, wat inhield dat er bij vloed een meter water in de bibliotheek stond. Door haar no-nonsensehouding hield zij als directrice deze toentertijd enige bron van verstrooiing nochtans open onder het adagium: boven plank drie zijn alle boeken droog en bij laagwater kunnen we gewoon uitlenen.

Annie's verhuizing in 1946 naar Amsterdam betekende voor haar een aha-erlebnis, omdat ze bij Het Parool terechtwam, een plaatselijke krant, die niet bekendstaat om schmieren of paparazzitrucjes. Ondanks een rigoureuze reorganisatie harerzijds van het opslagsysteem was er in een tijd zonder ICT continu van alles zoek en groeide de chaos tot frustratie van het journaal, wat tot de nodige stampij (of: stampeij) aanleiding gaf.

Veel beter bleek ze zo op haar plaats door haar poëzie voor de kinderpagina en het cabaret van de krant, die zorgde voor een Bibelebontse berg van literaire (of: litteraire) niemendalletjes vol clowneske steken onder water naar het establishment.

Later verhuisde ze vanwege een clandestiene liefdesrelatie naar Berkel waar ze een pittoresk villaatje bewoonde met haar amant, die haar bekendheid bepaald niet lijdzaam onderging en er niet over prakkiseerde haar groeiend repertoire aan sketches en musicals te waarderen.

Vierentachtig jaar oud overleed de vrouw die voor haar hele oeuvre de Constantijn Huygensprijs ontving, ons de uitdrukking jip-en-janneketaal geschonken heeft en die ons taalgebied heeft verrijkt met klassiekers als Pluk van de Petteflet, een werk dat velen in hun pyjamaatjes is voorgelezen.

Als hommage aan deze vrouw is in Lansingerland thans een park aangelegd dat geldt als een paradijselijke entourage, waar kolvende moeders rustig hun iPhone kunnen checken onder de lindebomen en waar hondenbezitters hun schnauzertjes laten snuffelen aan de welig tierende wilgentenen.